

## KAPITOLA V.

Jejich první zastávka byla druhý den ráno na okraji města, hned vedle hlavní cesty táhnoucí se z Tistaii. Arila usoudila, že se bude lepší před cestou pořádně najíst, a taky chtěla okouknout konkurenci, a tak vybrala starou hospodu s venkovním posezením, ze které byl dechberoucí výhled na celý tento svět jménem Sartima.

„Vidíte to?“ ukazovala na stůl před sebou, do kterého byla žhavým kusem železa vypálená nabídka. „Polévka, pivo... Mohli bychom si to půjčit.“

„Jen to nazývej správnými jmény,“ poznamenal Harari, „je to krádež. Čistokrevná, podlá a překrásná krádež.“

„Inspirace,“ opravila ho Arila, když jim chlapec přinesl tři dřevěné misky s hnědou omáčkou, bílým masem a zeleninovou plackou místo lžice. Ty tady na Sartimě neměli z nějakého důvodu rádi.

„Mě velice láká představa nechat se inspirovat tamtěmi jablky,“ poznamenal Harari a ukazoval někam za roh, kam svým zrakem Splétače viděl.

Arila se pustila do jídla, ale nenápadně zjišťovala, jak to v hospodě chodí. Byla to stará bouda, stejná jako jejich, která očividně skrývala jenom malou kuchyň. Na tomto světě bylo pořád teplo a málokdy přehánky, a tak bylo všechno posezení venku. Chlapec obstarával roznášení jídla, uklízel stoly a všechno nosil zpět do kuchyně. Co by dala za to, aby se tam mohla podívat.

Byla zábava učit se něco úplně nového. Připadala si zase jako malé dítě, které objevuje to, co ostatní už stihli dávno zapomenout. Otevřeným oknem viděla v kuchyni kotlík zahalený v oblaku páry. Starý muž do něj krájel cibuli, maso, ale také brambory a řepu a při každé objednávce z něj nabíral do misek. O něčem podobném už

Arila slyšela, bylo to jídlo staré klidně několik měsíců, které se pořád udržovalo ve varu a přidávalo se do něj to, co bylo po ruce. Pořád to bylo to samé, ale vždy něco trochu jiného. Dokonalé.

Když vyčistila misku a uvědomila si, jaký je vlastně cíl jejich dnešní cesty, zrak jí padl na obrovský temný strom na horizontu. Slunce pomalu plulo nad propletenými větvemi, a tak se světy často ocitaly pod chladným stínem. Dávalo vůbec smysl soustředit se na jejich hospodu?

„Chtěla jsem vám ještě něco říct,“ ozvala se Dola. „Než se dostaneme k Aradanovi.“

Arila se už zvedala k odchodu. „Nějaký problém s Věčným pijanem?“

„Proškolila jsi je pořádně?“ zeptal se pobaveně Harari.

„Já...“ Dola hledala správná slova.

„Co se stalo?“ zeptala se Arila.

„Já nevím,“ přiznala Dola. „Vysvětlím vám to cestou, nechci, aby nás tady někdo slyšel.“

Odnesli misky a vydali se po dlouhé hliněné cestě ven z města. Tistaia připadala Arile jako domov téměř okamžitě, s Nurheimem toho měla mnoho společného. Přeplněný střed města, nahrubo postavené domky přetékáající přes hradbu, a hlavně všudypřítomnou zelenou travu.

Harari taktně připomněl, že rozhodně nemusí jít tak daleko a mohou skočit už odsud, ale Dola zamýšleně pokračovala podél borovicového lesa končícího vyhřezlou skálou, dokud nenašla ta správná slova.

„Takže,“ začala, když minuli karavanu mířící do města, nechali ji daleko za sebou a prošli kolem malého seskupení kamenů nalevo, kterému Dola věnovala dlouhý, nejistý pohled. Pak ale pokračovala: „Chci si promluvit o nočních můrách, které má celé město. Celý Aldolon.“

„Ano?“

„Může za to tenhle temný strom přízraků, že?“

„Nebo támhleto.“ Arila ukázala směrem k horizontu, kde visela černá osmicípá hvězda jako kaňka na modré obloze. Při představě, že je to skutečně nějaká cizí rostoucí bytost, jak říkal Alisan, jí